

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/57/2016
Identifikačné číslo spisu: 6013200280
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6013200280.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Judity Kokolevskej a Mgr. Viliama Pohančeniča, v právnej veci navrhovateľa: T. J., nar. XX.novembra XXXX, bytom G. č. XXXX/XX, S. - L., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29.augusta č. 8, Bratislava, o výšku starobného dôchodku, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12.novembra 2015, č. k. 26Sd/20/2013-98 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12.novembra 2015, č. k. 26Sd/20/2013-98, m e n í tak, že rozhodnutie odporkyne číslo XXX XXX XXXX X z 12.decembra 2012 v znení rozhodnutia toho istého čísla z 20.mája 2015 z r u š u j e a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie .

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 12,70 eur do tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám navrhovateľa.

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom z 12.novembra 2015, č. k. 26Sd/20/2016, potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo XXX XXX XXXX X z 12.decembra 2012 v znení rozhodnutia toho istého čísla z 20.mája 2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Preskúmaným rozhodnutím odporkyňa podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“), podľa § 259 ods. 1 a § 261 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) a podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) od 7.júna 2005 priznala navrhovateľovi starobný dôchodok v sume 3 670 Sk mesačne a súčasne rozhodla o jeho zvýšení podľa § 82, resp. § 293ar zákona č. 461/2003 Z. z.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd s poukazom aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2011 pod č. 55 skonštatoval, že príspevok za službu, považovaný za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení plní čiastočne

funkciu starobného dôchodku za doby služby policajta zhodnotené v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a preto prichádza do úvahy aplikácia čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Poukázal na to, že hoci zákon č. 461/2003 Z. z. pojem „teoretická suma dôchodku“ neobsahuje, ide o zaužívaný pojem v judikatúre súdov na účely ozrejmenia postupu pri určovaní výšky dôchodkovej dávky v prípade jej krátenia. Pokiaľ ide o neuvedenie ustanovenia § 274 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. vo výroku rozhodnutia odporkyne, túto námietku krajský súd nepovažoval za významnú, keďže uvedené ustanovenie je len východiskom pre správne aplikované ustanovenie § 21 zákona č. 100/1988 Zb.

Krajský súd mal preukázané, že odporkyňa správne zistila obdobie dôchodkového poistenia vrátane doby služby v rozsahu 40 rokov a po vzniku nároku na starobný dôchodok v rozsahu 565 dní ako aj dobu služby v rozsahu 25 rokov a 279 dní a pre zistenie koeficientu krátenia podľa čl. 33 ods. 2 dohovoru č. 128 správne započítala len 25 celých rokov služby. Rozhodnutie odporkyne preto považoval za súladné so zákonom.

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním. Namietol, že dohovor hovorí o možnosti, nie o povinnosti krátenia dôchodku a zákonodarca doteraz na vykonanie tohto článku neprijal úpravu, preto odporkyňa nebola oprávnená krátenie podľa čl. 33 ods. 2 dohovoru 128 vykonať.

Navrhovateľ taktiež namietol, že pri určení výšky jeho dôchodku odporkyňa nepostupovala v intenciách predchádzajúcich rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 9 So/159/2011 z 31. októbra 2012, sp. zn. 10So/11/2014 z 11. februára 2015 a ani krajský súd nemohol doplniť chýbajúcu právnu argumentáciu odporkyne. Vo vzťahu k judikatúre najvyššieho súdu navrhovateľ poukázal na to, že krajský súd môže prelomiť záväznosť právneho názoru odvolacieho súdu ak dospeje k odchylnému záveru a v takom prípade musí svoj odlišný názor aj vyargumentovať. Vychýlil krajskému súdu, že sa o taký postup nepokúsil. Podľa názoru navrhovateľa aj najvyšší súd rozhodnutím č. 55 svojvoľne doplnil zákon a stavia sa nad zákon a medzinárodné zmluvy.

Od 01. septembra 1999 mu bol priznaný výsluhový príspevok, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. Ak by mal zákonodarca v úmysle v tomto ustanovení vyjadriť, že výsluhový príspevok je od dovŕšenia dôchodkového veku výsluhovým dôchodkom, bol by tak urobil. Naďalej mu je preto vyplácaný výsluhový príspevok, iba považovaný za výsluhový dôchodok, najmä na účely trvania nároku a výplaty tohto príspevku, čo najvyšší súd uviedol tak v rozhodnutí 9So/116/2009 ako aj v ďalších svojich rozhodnutiach. Má preto nárok na výplatu výsluhového príspevku ako aj celého starobného dôchodku, bez krátenia.

Navrhovateľ ďalej namietol, že vzhľadom na výkon služby v I. kategórii funkcií by mal mať nárok na pomernú časť starobného dôchodku z dôvodu zhodnotenia zaradenia jeho zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie, čo v jeho prípade nebolo zhodnotené v plnom rozsahu.

Krajský súd pochybil, keď potvrdil aj zmenové rozhodnutie odporkyne z 20. mája 2015. Podľa názoru navrhovateľa odporkyňa mohla vydať právoplatné rozhodnutie len vtedy, ak by jeho oprávnenému prostriedku vyhovel v celom rozsahu, čo sa nestalo. Pokiaľ krajský súd v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 184 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., toto sa vzťahuje na prípady, keď dávka už bola priznaná.

Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutia odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal, aby mu bola priznaná náhrada trov v celkovej výške 85,89 €.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s citovaným ustanovením najvyšší súd v konaní postupoval podľa ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporkyňa rozhodnutím z 20.mája 2015 nemohla podľa § 184 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. zmeniť rozhodnutie z 12.decembra 2014, lebo nevyhovela jeho opravnému prostriedku v celom rozsahu, túto jeho námietku odvolací súd nepovažoval za relevantnú pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutí odporkyne a aplikácia tohto ustanovenia z rozhodnutia odporkyne ani nevyplýva. Rozhodnutie odporkyne z 12.decembra 2014 v čase vydania rozhodnutia z 20.mája 2015 o jeho zmene nenadobudlo právoplatnosť v dôsledku jeho napadnutia návrhom na preskúmanie a zákon č. 461/2003 Z. z. v ustanoveniach o konaní nevyklučuje vydanie ďalšieho (zmenového) rozhodnutia. Rozhodnutie, ktorým správny orgán v plnom rozsahu vyhovie opravnému prostriedku, predpokladá Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 250o ako dôvod na zastavenie súdneho konania podľa piatej časti O. s. p.

Z administratívneho spisu odporkyne vyplýva, že:

- rozhodnutím z 25.januára 2008 v spojení s rozhodnutím z 10.februára 2009 odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok ku dňu 7.júna 2005. Tieto rozhodnutia boli v súdnom konaní zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/116/2009 z 30.júna 2010, v ktorom najvyšší súd uložil odporkyňi ako obdobie dôchodkového poistenia zohľadniť aj dobu trvania služobného pomeru policajta v 1.kategórii funkcií v súlade s § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a príslušnými ustanoveniami zákona č. 100/1988 Zb.;

- rozhodnutím z 1.decembra 2010 odporkyňa priznala navrhovateľovi starobný dôchodok od 7.júna 2005 v sume 2 590 Sk mesačne. Toto rozhodnutie Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 26Sd/47/2011-25 z 23.júna 2011 potvrdil, v konaní o odvolaní však najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 9So/159/2011 z 31.októbra 2012 rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie odporkyne z 1.decembra 2010 zrušil a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie s právnym názorom, že do hrubého zárobku navrhovateľa na účely výpočtu jeho starobného dôchodku má zahrnúť aj príjem navrhovateľa dosiahnutý počas výkonu služby policajta;

- teraz preskúmané rozhodnutie z 12.decembra 2012 krajský súd prvýkrát zrušil rozsudkom č. k. 26Sd/20/2013-30 z 24.októbra 2013 a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie majúc za to, že odporkyňa nerešpektovala právny názor najvyššieho súdu sp. zn. 9So/159/2011 z 31.októbra 2012 o nenáležitosti krátenia starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 dohovoru č. 128 a tiež z dôvodu, že výsluhový príspevok a starobný dôchodok nie sú dávky sociálneho zabezpečenia, ktoré by pokrývali tú istú sociálnu udalosť. Uvedený rozsudok najvyšší súd uznesením č. k. 10So/11/2014 z 11.februára 2015 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie s tým, že pokiaľ krajský súd dospeje k právnemu názoru, ktorý nie je totožný s názorom najvyššieho súdu vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/214/2008 z 28.októbra 2009, uverejneným v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 5/2011, musí výslovne uviesť argumentáciu, ktorá by takýto zlom judikatúry odôvodňovala. Súčasne skonštatoval, že neobstojí názor krajského súdu, že odvolací súd potvrdil jeho predchádzajúce rozhodnutie, pretože rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 9So/159/2011 z 31.októbra 2012 sa vôbec nedotklo otázky možnosti krátenia starobného dôchodku.

Podľa § 23 ods. 1 písm. b) zákona č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov najvyšší súd v záujme jednotného výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vydáva v občianskoprávných, trestnoprávných, obchodnoprávných a správnych veciach Zbierku stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v ktorej zverejňuje vybrané rozhodnutia najvyššieho súdu alebo ostatných súdov.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 26Sd/20/2013-98 z 132.novembra 2015 je zrejmé, že krajský súd si osvojil právny názor vyslovený v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9So/214/2008 z 28.októbra 2009, ktorý bol zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č.

5/2011 pod č. 55, že príspevok za službu, považovaný za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení plní čiastočne funkciu starobného dôchodku za doby služby policajta zhodnotené v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a preto prichádza do úvahy aplikácia čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

V administratívnom spise odporkyne je založené potvrdenie Ministerstva vnútra SR č. p.: SPC-34.228-10/3-2006 zo 4.decembra 2006, podľa ktorého bol navrhovateľovi od 1.septembra 1999 podľa § 210 a § 211 ods. 1 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z. priznaný výsluhový príspevok a pre výšku tohto príspevku mu bola zhodnotená doba služby vykonávaná v I. kategórii funkcií od 2.augusta 1967 do 30.júla 1969 a od 1.decembra 1975 do 31.decembra 1998 a doba služby vykonávaná v III. pracovnej kategórii od 1.januára 1999 do 31.augusta 1999.

Výsluhový príspevok sa podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. považuje za výsluhový dôchodok podľa tohto zákona.

Na rozdiel od úpravy doby, po ktorú výsluhový príspevok patril podľa zákona č. 73/1998 Z. z. (do veku 60 rokov), výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. patrí jeho poberateľovi bez obmedzenia doby jeho poberania.

Hoci zákonodarca vo vyššie uvedenom ustanovení výslovne neurčil, že výsluhový príspevok sa stáva výsluhovým dôchodkom, a aj odvolací súd má naďalej za to, že tento príspevok bol naďalej príspevkom a za výsluhový dôchodok sa považuje na účely zachovania nároku na výplatu tejto dávky a jej valorizácie, je potrebné zohľadniť aj to, že samotný zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 328/2002 Z. z. vo vzťahu k ustanoveniu § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. uviedol, že „doterajší dlhodobý (do 60 rokov veku) poskytovaný výsluhový príspevok sa stáva výsluhovým dôchodkom“. Tým došlo k stavu, že výsluhový príspevok, považovaný za výsluhový dôchodok sa vypláca ako výsluhový dôchodok aj po dovŕšení veku 60 rokov.

Z dôvodovej správy k zákonu č. 222/2003 Z. z. vyplýva záver, že zámerom zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) výsluhový dôchodok i dávky výsluhového zabezpečenia považované za výsluhový dôchodok podľa § 124 zákona č.328/2002 Z. z. plnili funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru ako dávka sociálneho zabezpečenia existujúca či už samostatne alebo popri starobnom dôchodku, na ktorý vznikne nárok dovŕšením dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení).

Z uvedeného vyplýva, že od dovŕšenia dôchodkového veku, v danom prípade od 20.novembra 2003 má výsluhový príspevok navrhovateľa, považovaný za výsluhový dôchodok, povahu dávky v starobe, teda starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľ dovŕšil dôchodkový vek dňom XX.M. XXXX dosiahnutím veku 55 rokov za účinnosti zákona č. 100/1988 Zb. a od dovŕšenia dôchodkového veku bol nepretržite zamestnaný k 31.decembru 2003 (až do 06.júna 2005), takže podľa § 261 zákona č. 461/2003 Z. z. mu vznikol nárok na výpočet starobného dôchodku tak podľa zákona č. 100/1988 Zb. ako aj podľa zákona č. 461/2003 Z. z.

Podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.

Primeraným je podľa názoru súdu také hmotné zabezpečenie, ktoré zodpovedá celej dĺžke poistenia bez ohľadu na to, či poistenie bolo získané v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia (ktorý sa vyčlenil zo všeobecného systému dôchodkového poistenia) alebo iba vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

Podľa čl. 33 ods. 1 Dohovoru č. 128, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba súčasne nárok na rôzne invalidné, starobné alebo pozostalostné dávky, môžu sa tieto dávky krátiť za určených podmienok a v určenom rozsahu; chránená osoba dostane spolu aspoň toľko, koľko sú najvýhodnejšie dávky.

Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

Zákonodarca doteraz na vykonanie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 osobitnou úpravou nestanovil možnosť a postup krátenia starobného dôchodku v prípade jeho súbehu s výsluhovým dôchodkom z osobitného systému sociálneho zabezpečenia.

Taktiež je však potrebné zdôrazniť aj to, že zákon č. 461/2003 Z. z. priamo v ustanoveniach § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 vylúčil možnosť započítania obdobia služby policajta získaného v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok (minimálne 15 rokov) do obdobia dôchodkového poistenia. Len výkladom relevantných predpisov spôsobom, ktorý najvyšší súd považuje za konformný s Ústavou SR, najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach judikoval, že priznanie výsluhového dôchodku nevyklučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (policajta a vojaka prípravnej služby) nebolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona o sociálnom poistení, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku (napr. sp.zn.7So/138/2011) a že výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa zákona č. 461/2003 Z. z. charakter dávky v starobe, ktorú má na mysli čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

Z uvedených dôvodov odvolací súd námietku, že dohovor hovorí o možnosti, nie o povinnosti krátenia dôchodku a že odporkyňa v rozhodnutí neuviedla žiadny prameň vnútroštátneho práva, ktorý by ju oprávňoval vykonať krátenie starobného dôchodku, nepovažoval za dôvodnú.

Súčasne je potrebné skonštatovať, že napriek už ustálenej judikatúre najvyššieho súdu ohľadom nároku poberateľov výsluhového dôchodku na starobný dôchodok zákonodarca doteraz v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 legislatívne neupravil osobitný spôsob výpočtu a krátenia starobného dôchodku. Pri absencii takej úpravy (rovnako ako pri pretrvávajúcej absencii zohľadnenia doterajšej judikatúry zákonnou úpravou nároku poberateľov výsluhových dôchodkov na zohľadnenie obdobia služby zakladajúcej nárok na výsluhový dôchodok aj na účely nároku a výšky starobného dôchodku) je potom úlohou súdu vysporiadať sa s touto „dierou v zákone“ tak, aby bolo zachované ústavou garantované právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.

Podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

Podľa čl. 15 ods. 1 Dohovoru č. 128 krytou sociálnou udalosťou je prežitie ustanoveného veku.

Ustanoveným vekom sa rozumie prežitie dôchodkového veku podľa všeobecného predpisu o sociálnom poistení, ktorým je zákon č. 461/2003 Z. z. Dôchodkový vek navrhovateľa podľa § 65 ods. 2 a § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s § 175, § 132 ods. 1 písm. a) a § 21 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. je 55 rokov.

Podľa § 23 ods. 1 písm. b) zákona č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov najvyšší súd v záujme jednotného výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vydáva v občianskoprávných, trestnoprávných, obchodnoprávných a

správnych veciach Zbierku stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v ktorej zverejňuje vybrané rozhodnutia najvyššieho súdu alebo ostatných súdov.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 26Sd/20/2013-98 z 13.novembra 2015 je zrejmé, že krajský súd si osvojil právny názor vyslovený v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9So/214/2008 z 28.októbra 2009, ktorý bol zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2011 pod č. 55, že príspevok za službu, považovaný za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení plní čiastočne funkciu starobného dôchodku za doby služby policajta zhodnotené v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a preto prichádza do úvahy aplikácia čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

Ako je vyššie uvedené, navrhovateľ ako policajt vykonával zamestnanie v I. kategórii funkcií od 2.augusta 1967 do 30.júla 1969 a od 1.decembra 1975 do 31.decembra 1998 a v III. pracovnej kategórii od 1.januára 1999 do 31.augusta 1999, spolu 25 rokov a 248 dní.

Pre výšku výsluhového príspevku považovaného za výsluhový dôchodok bola navrhovateľovi podľa § 211 zákona č. 73/1998 Z. z. zohľadnená doba 25 skončených rokov (9125 dní).

Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie odporkyne z hľadiska výpočtu výšky starobného dôchodku podľa zákona č. 100/1988 Z. z. v spojení s § 261 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. je nepreskúmateľné, najmä z hľadiska určenia najvyššieho priemerného mesačného zárobku podľa § 12 ods. 3 písm. a), b) a c) zákona č. 100/1988 Zb. Taktiež nie je riadne odôvodnený postup pri krátení starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 tak pri starobnom dôchodku vypočítanom podľa zákona č. 461/2003 Z. z. ako aj podľa zákona č. 100/1988 Zb. z hľadiska dôb (rokov) získaných do vzniku a po vzniku nároku na starobný dôchodok. Odporkyňa opomenula aj prepočet priemerného mesačného zárobku a starobného dôchodku podľa § 293k zákona č. 461/2003 Z. z. od 01.08.2006.

Z čl. 33 ods. 2 dohovoru č. 128 vyplýva, že teoretickú sumu starobného dôchodku možno krátiť najviac o výšku výsluhového príspevku (dôchodku) vyplácaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní je odporkyňa viazaná právnym názorom odvolacieho súdu. Zistí výšku výsluhového dôchodku navrhovateľa k 7.júnu 2005, k tomuto dňu znovu rozhodne o nároku na starobný dôchodok v zmysle vyššie naznačeného, vykoná aj prepočet podľa § 293k zákona č. 461/2003 Z. z. k 1.augustu 2006, a starobný dôchodok zvýši aj za dobu dôchodkového poistenia navrhovateľa po vzniku nároku na starobný dôchodok za obdobie od 19.septembra 2007 do 31.marca 2011, prípadne za ďalšie doby dôchodkového poistenia. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že z hľadiska potreby obsiahneho zdôvodnenia výšky starobného dôchodku v jednotlivých obdobiach by odporkyňa mala zvážiť možnosť vydania viacerých rozhodnutí tak o priznaní ako aj zvýšení starobného dôchodku či už od 01.08.2006, resp. za doby ďalšieho dôchodkového poistenia po priznaní dôchodku.

Podľa § 137 O. s. p. trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 74 veta prvá zákona č. 543/2005 Z. z. Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, ak okolnosti prípadu vyžadujú, aby cesta bola vykonaná inak ako verejným hromadným dopravným prostriedkom, poskytne sa osobe zúčastnenej na konaní pri ceste náhrada podľa osobitných predpisov.

Podľa § 73 ods. 2 zákona č. 543/2005 Z. z. osobe zúčastnenej na konaní sa hradia skutočné, účelné a hospodárne vynaložené výdavky cestovného verejným hromadným dopravným prostriedkom. Ak použila osoba zúčastnená na konaní vlastné motorové vozidlo, hradí sa jej cestovné ako pri ceste hromadným dopravným prostriedkom okrem prípadov podľa § 74.

Odvolací súd v zmysle § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. priznal v konaní úspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov konania. Náhrada trov prvostupňového konania pozostáva z náhrady hotových výdavkov vo výške 11,55 eur. Hotové výdavky prvostupňového konania pozostávajú z poštovného spolu vo výške 4,45 eur (poštovné za podanie opravného prostriedku zo dňa 28.01.2013 vo výške 1,10 eur, poštovné za podanie stanoviska zo dňa 22.03.2013 vo výške 1,10 eur, poštovné za vyjadrenie zo dňa 07.01.2014 k odvolaniu odporkyne vo výške 1,10 eur, poštovné za vyjadrenie z 18.07.2015 vo výške 1,15 eur) a z cestovného spolu vo výške 7,10 eur (cestovné vo výške 2 x 1,85 eur za cestu na pojednávanie dňa 24.10.2013 a cestovné vo výške 2 x 1,70 eur za cestu na pojednávanie dňa 12.11.2015). Náhradu cestovného za cestu na dve vo veci konané pojednávania na krajskom súde odvolací súd priznal len vo výške cestovného verejnej hromadnej dopravy, na ktoré má navrhovateľ právo v zmysle § 73 ods. 2 zákona č. 543/2005 Z. z., pretože navrhovateľ nepreukázal, že by v zmysle § 74 zákona č. 543/2005 Z. z. jeho zdravotný stav vyžadoval, aby cesta na pojednávania vykonal inak ako prostriedkami verejnej hromadnej dopravy.

Zároveň odvolací súd priznal navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu len z náhrady za poštovné vo výške 1,15 eur, a to za podanie odvolania zo dňa 31.01.2016.

Odvolací súd nepriznal navrhovateľovi náhradu za kúpu komentovaného Občianskeho súdneho poriadku vo výške 18,52 eur a kúpu súborov zákonov II/2012 vo výške 4,97 eur a súboru zákonov II/2013 vo výške 5,52 eur. Právne predpisy Slovenskej republiky sú bezplatne dostupné v Zbierke zákonov SR a preto tieto hotové výdavky nepovažoval odvolací súd za účelne vynaložené. Rovnako odvolací súd nepriznal navrhovateľovi požadovanú náhradu nákladov na tlač a elektronické vypracovanie materiálov na pojednávanie dňa 12.11.2015 vo výške 10 eur, náhradu nákladov na vyhotovenie vyjadrenia k odvolaniu odporkyne z titulu straty času a využitia počítača a tlačiarne vo výške 4 eurá, ani náhradu nákladov na vypracovanie odvolania vo výške 5 eur, pretože tieto neboli v konaní žiadnym spôsobom preukázané. Navyše navrhovateľ nie je advokátom, a nepatrí mu preto náhrada za stratu času v zmysle vyhlášky o odmenách advokátov.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.